

[Fuglsang.]

af de forskellige regionale planer og den landsomfattende plan.

Det, vi har brug for, er også en sådan planmæssig udvikling, at vi virkelig bliver i stand til at udnytte den stormende teknisk-videnskabelige udvikling, som vi er inde i, til at udvikle produktivkræfterne ud fra befolkningens samlede behov. Men det betyder efter vor mening også, at vi må forsøge at hindre, at privatspekulation, misbrug og spild af vore begrænsede råstoffer og energiresourcer, af vores værdifulde landbrugsjord, af vores truede miljø og vore kulturelle værdier og ikke mindst de mere og mere nødvendige rekreative områder, finder sted.

Vi er positive over for en fornuftig egnsudvikling med støtte til de nødvendige produktive og andre investeringer af såvel offentlig som privat art. For os er der ingen tvivl om, at denne støtte må ydes i form af offentlige lån eller offentlige tilskud og ikke sådan, som man mere og mere går over til at gøre det, gennem statsgaranti for lån fra private pengeinstitutter på deres låne- og deres rentebetingelser. Hvis det fortsætter, vil det jo i det lange løb betyde mere tilskud og mere magt til de i forvejen rige og mægtige pengeinstitutter, end det vil betyde virkelig hjælp til de mennesker og de egne, som faktisk har brug for tilskuddene og lånene.

Vi er enig i redegørelsens understregning af nødvendigheden af at udbygge den kollektive trafik og andre kollektive goder, som nu engang er nødvendige for at sikre vor tids mennesker de levevilkår, som et moderne menneske faktisk har muligheder for og krav på. Vi er enige om, at dette griber ind i en lang række områder i vores energiforsyning, i udbygningen af vores uddannelsessektor, sådan at der opstår reelle uddannelsesmuligheder rundt omkring i hele landet. Men det vil i praksis også sige, at så må man bryde med den faktiske udsultningspolitik, som hidtil har fundet sted over for f. eks. Ålborg universitetscenter, for ikke at tale om Esbjerg.

Vi er enige om, at man må finde en løsning på hele miljøbyplanproblemet og på de bolig-mæssige problemer. Det, som ministeren omtaler med hensyn til saneringer o. lign., har jo fået en tragisk bekræftelse af

den katastrofe, som netop har fundet sted ude på Københavns Nørrebro.

Vi er som sagt enige om en lang række af disse ting, men spørgsmålet bliver også: hvordan løser vi problemerne, hvordan overvinder vi de vanskeligheder og den modstand, som vi faktisk vil møde?

Der tales om landsplandirektiver, og sådan som det står i redegørelsen, kan de selvfølgelig være en god ting. Det afgørende er imidlertid her som ved en lang række andre offentlige indgreb, og for så vidt også offentlige investeringer: hvordan foretages disse direktiver, i hvis interesse udformes de?

Med hensyn til egnsudvikling, for at vende tilbage til den, er vi som sagt positive, men hvis vi skal være ærlige, må vi jo nok erkende, at den rent praktisk ikke har øvet nogen større indflydelse på vort lands skæve udvikling. Det nævnes ganske rigtigt, hvordan der fra 1958 til 1975 er skabt 18.000 nye arbejdspladser, men disse tal siger jo ingenting om, hvor mange der igen er lukket eller flyttet, fordi de kun er oprettet i håb om en kortvarig gevinst, f. eks. i form af billig arbejdskraft. Disse nye arbejdspladser opvejer jo ikke, hvad det har kostet af arbejdspladser, at private koncerner har flyttet eller lukket deres filialer rundt omkring i landet.

Derfor mener vi, at egnsudviklingsloven og dens praktiske gennemførelse må ændres. Der må efter vor mening mere åbenhed og kontrol med hensyn til, hvem der får støtten, efter hvilke kriterier den ydes, og hvordan den faktisk bliver udnyttet. Det kan ikke være rigtigt, at det folketing, der faktisk bevilger midlerne, ikke kan få ret meget besked om, hvad de i praksis går til. Det kan heller ikke være rigtigt, at arbejderne, som vel nok er den gruppe, der mere end nogen andre er interesseret i at sikre sig beskæftigelse, ikke også har en afgørende indflydelse på, hvordan planlægningen foregår, og kontrol over den, da slet ikke i en periode, hvor man i øvrigt slår omkring sig med talemåder om økonomisk demokrati og medbestemmelse.

Der siges i redegørelsen noget om, at også EF vil blande sig konkret i vor regionalplanlægning. Det lyder efter min mening ikke særlig godt, for hvad EF til dato har ydet med hensyn til planlægning, er ikke